

Պարույր Սևակ

Լույս գվարթ

Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ...
Եվ ո՛չ թե լույս երեկոյի,
Ի մտանել արեգական,
Այլ լույս գվարթ արդար գոյի՝
Շաղառտըն առավոտի...
...Ծնրադրյալ Բնությունն է ելնում ոտի.
Գիշերային ժամերգությունն է վերջանում:
Եվ Լուսաբացն է մոտենում դանդաղորեն,
Իբրև հսկիչ մի Լուսարար՝
Մարելով ու հանգցընելով
Ամեն տեսակ լապտեր ու լամպ:
Եվ արեգակն է բարձրանում
Քրմապետի վսենությանբ:
Եվ ծույլ փոված ստվերները մարմնամսեղ
Սկսում են կարծես իրենք իրենց մարսել՝
Մսաթափվում-նիհարում են,
Հետզհետե դառնալով ձիգ
Ու սլացիկ՝
Պարուհու պես մի թխամորթ:
Արշալույսն է շարունակում ածել փողը իր ծիրանի,
Որի բոլոր նեղ ծակերից լայն շաղվում է

Ինքը Արդար Արեգակը,
Եվ հնչում է ա՛յն եղանակը պարզ ու բարդ,
Որ հնչել է աստվածների ծննդի հետ.
«Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ»...
Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ,
Լույս գվա՛րթ ու գերագանցի՛կ,
Լույս երգեցի՛կ ու նվագո՛ւն:
Դու՝ առաքյալ ամենօրյա,
Որ բերում է միայն հավատ,
Բայց ի դերև հանում-վանում
Եվ քողածածկ-ծպտյալ հույսեր:
Դու՝ սուրհանդակ, բայց և կավատ,
Դու՝ հետախույզ, բայց և մատնիչ,
Բայց ամենից առաջ՝ միշտ սե՛ր
Եվ ամենից հետո՝ միշտ սե՛ր...
Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ,
Անձրևի պես
Տեղա այնպե՛ս,
Որ աշխարհում
Լոկ մի՛-միա՛կ ստվեր մնա,
Այն էլ միայն երկնի՛ վրա՝
Լոկ անձրևի՛ ստվերը կոր՝
Ծիածա՛նը...
Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ,
Այնպե՛ս գործիր,
Որ նկարիչ քո մատներով
Վառեկներն իսկ, գունագարդված,
Դառնան կարծես աքաղաղներ
Ու վերերգեն յուրատեսակ՝ ծուղրուղուով՝
Ա՛յն եղանակը պարզ ու բարդ,

Որ հնչել է աստվածների ծննդի հետ
«Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ»...
Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ,
Շաղվի՛ր,
Մաղվի՛ր,
Թաղվիր այնպե՛ս և այնքան խո՛ր,
Որ մենք չապրենք՝ ինչպես ձուկը
Իր մշտամութ-անլուսամուտ պետության մեջ,
Որ քո հմուտ-ամենամուտ շողերի տակ
Ծածկամիտ ջուրն անգամ դառնա անկեղծ-հստակ,
Եվ անաղմուկ քո զարկերից ու քո տաքից
Չթրծըված ամեն երազ իսկույն ճաքի,
Ու վերերգվի մինչև անգամ ա՛յդ ճաքոցով
Ա՛յն եղանակը պարզ ու բարդ,
Որ հնչել է աստվածների ծննդի հետ.
«Լո՛ւյս, լո՛ւյս գվարթ»...

19.III.1967թ.

Արզնի